

V rámci výuky i běžné komunikace s žákem s kórtavostí lze využít následujících postupů, které uvádějí Lechta (2010) a Peutelschmiedová (1994).

- Ve výukové i v běžné komunikační situaci je klíčový přístup k žákovi – neupozorňovat na neplynulost v řeči, přecházet ji citlivě, nikoli lhostejně, vytvořit při komunikaci s žákem takovou atmosféru, která přirozeně akcentuje obsah, nikoliv formu sdělení, podporovat komunikativnost. Při hovoru s žákem zpomalíme své mluvní tempo, zachováme však stále přirozenou rychlost, přínosem je rovněž prodloužení přestávek mezi jednotlivými fázemi rozhovoru, komunikační situace – významným podpurným prvkem je také otevřený a vstřícný přístup a přirozený oční kontakt.
- V komunikační situaci je třeba poskytnout žákovi možnost vyjádřit vše, co sám chce, aniž bychom jej ve snaze pomoci doplňovali (někdy je vhodné nenásilně pomoci, dořici hledané slovo, vždycky však sledujeme reakci na takovou formu pomoci, nevyužíváme ji v případě, že je pro žáka nepřijemná a frustrující); obvykle se osvědčuje nechat žáka samostatně dokončit myšlenku, větu, slovo, jeho projev nepřerušovat.
- Ze strany vyučujícího se doporučuje se redukovat počet kladených otázek – nepospíchat, eliminovat pocit časového tlaku – poskytnout dostatek času na odpověď a komunikaci. Cílem podpory ve výuce a komunikace je odpoutat pozornost od řečových obtíží – neužívat „doporučení“ vztahující se ke správnému dýchání, zpomalení tempa, či vedení k zopakování sdělení atd. Tyto postupy podporují extrémní koncentraci na realizaci řečového projevu, což může negativně ovlivnit míru obtíží (jejich nárůst) a může rovněž posilovat obavy, strach z řečového projevu, kterému je třeba přecházet.
- Vhodná je samozřejmě i konzultace, spolupráce s logopedem, k němuž žák dochází.
- V rámci interakce je třeba, aby žák věděl, že má prostor, čas pro vyjádření i v kolektivu dětí, že je mu věnována dostatečná pozornost a že tato pravidla platí pro všechny - a není tedy ničím výjimečný.
- Dále je vhodné v průběhu času a spolupráce s žákem pozorovat situace, kdy se plynulost řeči zlepšuje x zhoršuje. Chvíli, kdy mluví žák plynule, využijeme k dalšímu rozvíjení projevu, ve fázi zvýšené neplynulosti žáka s požadavky na komunikaci nezatěžujeme. Žádoucí je tyto situace citlivě vyhodnotit, aby žák neměl pocit, že je z některých komunikačních situací záměrně vyčleňován.
- V plynulosti projevu se mohou negativně promítnout některé jevy, např. nečekaná zátěžová situace, náhlé změny, časový tlak, podráždění, únava, přetěžování, komplikace se mohou ve zvýšené míře projevit při ústním zkoušení, samostatném mluvním projevu před třídou, při hlasitém čtení. Z tohoto důvodu je vhodné volit takové způsoby ověřování školních vědomostí, při kterých může žák podat optimální výkon. V případě narůstajících obtíží doporučujeme upřednostnit písemnou formu zkoušení, nevyvolávat žáka k hlasitému čtení před třídou
- Často zmiňovaný tolerantní přístup je třeba uplatňovat citlivě, nenásilně, podle potřeb, obecně je žádoucí se v hodnocení zaměřovat spíše na obsah než na formu projevu.
- V kontextu podpory je třeba dále posilovat pozitivní sebehodnocení žáka, zdravou sebedůvěru a zároveň posilovat frustrační toleranci, odolnost vůči zátěži, řečové obtíže nezlehčovat ani nedramatizovat, pomoci se s nimi vyrovnat. Důležitou roli sehrává psychická pohoda, pravidelný režim, strava

s dostatkem vitamínů. Uspořádání aktivit ve výuce – pravidelné střídání činností, včetně relaxačních chviliek. Svá pravidla by měl mít i denní režim tak, aby v něm byl dostatečný prostor pro školní přípravu, ale také pro vhodnou relaxaci a uvolnění – činnosti, které dítě baví a zajímají, nutný je samozřejmě dostatečný spánek.